

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.212/2025/19.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2025. december 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2025. március 4. napján kihirdetett 16.B.65/2024/31.számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 3 (három) évre és a közügyektől eltiltás mellékbüntetésének tartamát 3 (három) évre enyhíti.

A vádlottat az eljárás során összesen felmerült helyesen 833.262 (nyolcszázharminchéromezer-kettőszázhatvankettő) forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az eljárás során lefoglalt bűnjeleket a Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Hivatala kezeli Bny.I.6/2025. számon.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 11855 (tizenegyezer-nyolcszázötvenöt) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2025. március 4. napján kihirdetett 16.B.65/2024/31. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntettének kísérletében, ezért 5 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Úgy rendelkezett, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, és az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról, melyek egy részét kiadni rendelt, másoknak az iratok között történő kezelését rendelte el. Az eljárás során összesen felmerült 833.312 forint bűnügyi költségből 818.412 forint megfizetésére kötelezte a vádlottat, míg a fennmaradó 14.900 forint bűnügyi költséggel kapcsolatban megállapította, hogy azt az állam viseli.

[2] Az ügyész a tárgyaláson a nyilatkozattételre három munkanap gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be hosszabb tartamú szabadságvesztés és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás kiszabása, valamint a vádlott teljes bűnügyi költség megfizetésére kötelezése érdekében. A vádlott felmentés érdekében fellebbezett. A védő elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhítés érdekében fellebbezett.

[3] Az ügyész előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során túlzott jelentőséget tulajdonított a vádlott javára megállapítható enyhítő körülményeknek, míg nem kellő nyomatékkaal vette figyelembe a vádlott terhére szóló súlyosító körülményeket, így azt, hogy önhibából eredő ittas állapotban, közeli hozzátartozója sérelmére követte el a terhére rótt bűncselekményt. Utalt arra, hogy a büntetési tételkeret középmértéke 10 évre, és a büntetés kiszabása során ebből kellett volna kiindulni. Álláspontja szerint nem volt indokolt a középmértéknél jóval alacsonyabb, a törvényi minimumban meghatározott szabadságvesztés kiszabása, mivel az így meghatározott büntetés nem alkalmas a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok elérésére. Kifejtette továbbá azon álláspontját, hogy a vádlottat a Be. 571. § (1) és (2) bekezdései alapján kötelezni kellett volna kiskorú tanú6 tanú ügygondnokának díjaként felmerült 14.900 forint bűnügyi költség viselésére is.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.861/2024/16. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint a törvényszék a perrendi szabályokat megtartva folytatta le az elsőfokú eljárást. Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, valamennyi releváns bizonyítékot megvizsgálta, és megalapozott tényállást állapított meg, amely irányadó a másodfokú eljárásban. A másodfokú ügyészség álláspontja szerint a törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényes a bűncselekmény jogi minősítése is. A fellebbviteli főügyészség az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően kisebb súllyal ugyan, de enyhítő körülményként látta értékelhetőnek azt, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt. Osztotta az ügyészi fellebbezésben rögzített azon álláspontot, hogy a törvényszék nem a súlyuknak megfelelően értékelte a bünteteskiszabási tényezőket. Kifogásolta, hogy ugyan az elsőfokú bíróság szabadságvesztés büntetést szabott ki a vádlottal szemben, azonban annak mértéke indokolatlanul enyhe, nem igazodik az élet elleni cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyához.

Álláspontja szerint a büntetési célok kizárólag hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásával érvényesülhetnek. A fellebbviteli főügyészség utalt arra, hogy a törvényszék törvényesen szabott ki a vádlottal szemben közügyektől eltiltást, azonban a mellékbüntetés tartamának a szabadságvesztés felemelt tartamához igazodó mértékben történő meghatározása szükséges. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztott dönten az összesített bűnjeljegyzék 4-es tételszáma alatti tárgyról, melynél a lefoglalás megszüntetéséről és megsemmisítéséről kell rendelkezni, illetve nem tüntette fel a Be. 321. § (5a) bekezdésében írtakat. A bűnügyi költség viselése kapcsán a másodfokú ügyészség kifejtette, hogy az ügygondnoki díj viselésére a Be. 574. § (1) bekezdése alapján a vádlottat kell kötelezni. Összességében arra tett indítványt, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát emelje fel, rendelkezzen azon lefoglalt dologról, amelyről az elsőfokú bíróság nem rendelkezett, tüntesse fel a Be. 321. § (5a) bekezdésében foglalt rendelkezés, valamint a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezze a vádlottat további 14.900 forint bűnügyi költség megfizetésére. Egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[5] A védő előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, melyben az elsődlegesen felmentésre, másodsorban enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék nem helytállóan és kétséget kizáró módon bizonyítottan következtetett a vádlott elkövetéskori tudattartalmára és szándékára. Utalt arra, hogy a vádlott is kihívta a rendőrséget, mivel 10.000 forintja eltűnt. Tisztában volt az emberölési kísérlet súlyával, ha azt valóban elkövette volna, nem hívta volna ki a rendőröket saját magára 10.000 forint miatt. Utalt arra a védő, hogy a cselekmény megállapítása kizárólag a sértett elmondásán alapszik, a tanúk és a sértett elmondása alapján védece nem vonható felelősségre. A védő tanú tanúvallomására hivatkozva látta megcáfolva azt a megállapítást, hogy a vádlott a sértettet követte az erdő irányába. Utalt arra, hogy a késen nemcsak a vádlott ujjlenyomata található, valamint, hogy a szakértői vélemény szerint a sérülést akár a sértett is okozhatta magának, és hogy a sértett is ellentmondásba keveredett abban a tekintetben, hogy a vágás idején hol állt a vádlott hozzá képest.

[6] Másodlagos indítványával kapcsolatban a védő hivatkozott a 13/2002. AB határozatra, mely a középmérték alkotmányosságát elemezte. Erre hivatkozva fejtette ki, hogy az individualizáció a jogállami büntetéskiszabás alaptétele, és a középmértékes büntetéskiszabással csak látszólag van ellentmondásban az, ha az adott ügy bírója lényegesen eltérő, akár eggyel enyhébb büntetést szab ki. Utalt arra, hogy védece első bűntényes, valós életkilátásokkal rendelkezik, házasságban él, és folyamatosan dolgozik. Az előzőekben foglaltakra figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, és elsődlegesen a vádlott emberölés büntette miatti felmentésére, másodsorban az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

[7] A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbezését és az írásbeli indokolásban foglaltakat fenntartotta. Az ott leírtakon túlmenően hivatkozott arra, hogy védece aluliskolázott, az aktuális érdekei mentén az adott pillanatban cselekszik, tehát a tudata még a halál bekövetkezésében való esetleges belenyugvást sem foghatta át. Ha ölési szándék vezette volna, akkor nem sétál el nyugodtan egy olyan helyszínen, ahol többen

mozognak. Indítványozta továbbá figyelembe venni a sértetti közrehatást, hiszen a vádlott és a sértett között egy élettársi konfliktus zajlott. A védő a zárt logikai lánc hiányára figyelemmel indítványozta védence felmentését. Másodlagos indítványával kapcsolatban utalt arra, hogy a vádlott törvényes feleségével tartja a kapcsolatot, aki súlyos beteg és várná haza őt, hogy gondoskodjon róla. Ezért kérte, hogy a másodfokú bíróság méltányosan döntsön a büntetés kiszabása kérdésében, és enyhítse a szabadságvesztés büntetést.

[8] A vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy nem bántalmazta, nem vágta meg a sértettet. Előzőleg a sértett lakodalomban volt, ott berúgott és magának okozta a sérülést. A sértett is kérte, hogy őt engedjék szabadlábra, és a gyermeke is elmondta, hogy az elkövetés idején látta, hogy elment a busszal. Ha meg akarta volna ölni a sértettet, akkor nem vitte volna ki az utcára a patikához. Utalt arra, hogy a rendőröket is ő hívta ki, mert a gyerek ellopott tőle 10.000 forintot.

[9] A vádlott és a védő által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel teljeskörű. Ezért a másodfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét.

[10] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék az eljárási szabályokat betartotta. A vádiratnak a bíróságra érkezését követően előkészítő ülést tűzött ki, majd tárgyalásra tért át, figyelemmel arra, hogy a vádlott nem tett a váddal egyező beismerő nyilatkozatot. Az elsőfokú bíróság mind az előkészítő ülésen, mind a tárgyaláson a vádlottal és a tanúkkal szemben törvényes kioktatásokat, figyelmeztetéseket alkalmazott és az ügy egyéb bizonyítékait is a jogszabályban előírt formában tette a bizonyítás anyagává. Törvényesen járt el akkor is, amikor az eljárás során tanúként kihallgatandó kiskorú tanú részére az édesanyja sérelmére elkövetett bűncselekmény miatt folyamatban lévő eljárásban ügygondnokot rendelt ki, hiszen az ügy sértettje, így a törvényes képviselői jogokat nem gyakorolhatta.

[11] A törvényszék a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Védekezésének lényege szerint miután a kiskorú tanú felszólítását követően elhagyta a sértettel közös lakhelyül szolgáló ingatlant, a sértett utána ment és könyörgött, hogy térjen vissza. Azzal fenyegetőzött, hogy elvágja a saját torkát, és ennek alátámasztásaként a nála lévő konyhakést a torkához szorította. A vádlott szerint a sértett vagy maga vágta meg magát, vagy akkor sérült meg, amikor ő megpróbálta kicsavarni a kezéből a kést, hogy ne tudjon kárt tenni magában.

[12] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlott védekezésével szemben a sértett következetes vallomása, a tárgyaláson kihallgatott egyéb tanúk, különösen tanú2 és részben kiskorú tanú6 vallomásai, a tárgyalás anyagává tett szakértői vélemények, valamint okirati bizonyítékok, így különösen orvosi dokumentációk, és a sértett telefonos bejelentésének bizonyítás anyagává tett leirata alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság az ítélet [17] bekezdésétől az [53] bekezdésig ismertette az általa megismert bizonyítékokat, majd az [54]-[62] bekezdéséig azokat értékelte, egymással összevetette, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlotti védekezést fogadta el a tényállás alapjául. Helytállóan utalt arra, hogy a sértett következetesen tette meg vallomásait az eljárás során, hogy ezen vallomást tanúvallomások, valamint a telefonos bejelentésének szövege is alátámasztotta, valamint, hogy az egyébként szeszest italt nem fogyasztó vádlott a cselekmény idején erősen ittas állapotban volt. Összességében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság teljeskörű bizonyítást folytatott le, az általa megállapított tényállás a bizonyítási eljárás során megismert és általa értékelt bizonyítékokon alapszik, továbbá az egyes bizonyítékokból levont következtetései a logika szabályainak megfelelnek. A törvényszék által rögzített tényállás mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[13] Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett a Budapest Környéki Törvényszék, amikor Terhelt1 vádlott bűnösségét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés bűntettének kísérletében megállapította. Az elsőfokú bíróság ítélete [63] bekezdésétől a [75] bekezdéséig fejtette ki a jogi minősítéssel kapcsolatos álláspontját. Ebben számba vette mindazon körülményeket, amelyeket a 3/2013-as számú büntető jogegységi határozat az emberölés kísérletének az életveszélyt okozó testi sértéstől való elhatárolása tárgyában felsorol. Helytállóan hivatkozott a késre, amely az ölés tipikus eszköze, a nyakra, mint támadott testtájékra, melynél számítani kell az azonnali vagy rövid időn belül bekövetkező halálos eredményre, de foglalkozott a vádlott aktuális személyiségével, így a rendszeresen szeszest italt nem fogyasztó, de az elkövetés idején ittas állapotban lévő, és önérzetében sértett személy kedvezőtlen pszichés állapotával. Foglalkozott ítéletében a szintén emberölés kísérletére utaló, a sértett megölésére vonatkozó vádlotti kijelentésekkel is. Utalni kíván a másodfokú bíróság arra, hogy az adott bűncselekménynél rendkívül szűk az előkészület és a kísérlet között húzódó határ, de a vádlott a cselekményt a sértett nyakának megvágásával a kísérlet stádiumába vitte, és a folyamatot a sértett szakította meg. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy Terhelt1 a bűncselekményt egyenes szándékkal valósította meg. Nem osztotta viszont a másodfokú bíróság a törvényszék álláspontját abban a tekintetben, hogy közeli kísérlet valósult meg. Ellenkezőleg, távoli kísérletről van szó, melyet az igazságügyi orvosszakértői vélemény is alátámaszt. A vádlott magatartásával a sértettnek könnyű testi sérülését idézte elő.

[14] Az enyhítésre irányuló védői fellebbezés alapos.

[15] Az elsőfokú bíróság ítéletében alapvetően helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket, azonban a cselekmény kísérleti szakban maradása olyan objektív körülmény, amelyet a vádlott javára enyhítő körülményként mindenképpen értékelni kell. Az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályoknak megfelelően

szabott ki a vádlottal szemben börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetést és mellékbüntetésül közügyektől eltiltást. Helyes a feltételes szabadság kizárására, valamint az előzetes fogvatartásban töltött időnek a szabadságvesztés tartamába történő beszámítására vonatkozó rendelkezés is. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban enyhítő körülményként fokozottabb súllyal kell értékelni azt, hogy a vádlott élete nagyobb részét leélte anélkül, hogy a törvénnyel összeütközésbe került volna. Az életvitelére általában nem jellemző az italozás, ebből következően a kialakult egyéni élethelyzet vezetett a bűncselekmény elkövetéséig, úgy, hogy az igazságügyi pszichológus szakértő megállapítása szerint sem fedezhető fel egyébként a vádlott esetében agresszív késztetés. Figyelembe kellett venni, hogy a vádlott több mint két évet előzetes fogvatartásban volt. Ezen körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és Terheltl a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 3 évre és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát azzal arányosan szintén három évre enyhítette a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjában írt enyhítő rendelkezés alkalmazásával. Az ítéltábla álláspontja szerint a vádlottal szemben ezek a büntetések is megfelelően szolgálják a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat.

[16] Helytállóan indítványozta az első és másodfokon eljáró ügyészség is, hogy a vádlottat kötelezni kell kiskorú személy tanú kihallgatásához kapcsolódóan felmerült ügygondnoki díj megfizetésére. Észlelte továbbá a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság részéről a bűnügyi költség megállapítása számítási hibát tartalmaz. Az eddigi eljárás során összesen 833.262 Ft költség merült fel, melynek megfizetésére a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat, mert ez a költség is a vádlotti bűncselekménnyel összefüggésben merült fel.

[17] A Budapest Környéki Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta azzal, hogy a bírósági iratok 25. naplószáma alatt található irat szerint a lefoglalt bűnjeleket már nem Pest Vármegyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Igazgatósága kezeli 13000/602/2023. szám alatt, hanem a Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Hivatala Bny.I.6/2025. szám alatt. Ezért ennyiben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a bűnjelekre vonatkozó rendelkezését pontosította.

[18] A másodfokú bíróság a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a jogerős másodfokú ítélet kihirdetéséig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján.

[19] Az ítéltábla a Be. 613. § (2) bekezdés a) és b) pontjai alapján úgy rendelkezett, hogy a másodfokú eljárás során kirendelt védő díjaként felmerült 11.855 Ft bűnügyi költséget az állam viseli, figyelemmel arra, hogy a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés nem, de az enyhítésre irányuló védői fellebbezés eredményre vezetett.

[20] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2025. december 10.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László s.k.

Dr. Belovai Henriette s.k.

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 16.B.65/2024/31. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.212/2025/19. számú ítélete folytán 2025. december 10. napján jogerőre emelkedett és a rendelkező részben írt változtatással végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. december 10.

Dr. Török Zsolt s.k.

a tanács elnöke

..